

pool ta olli. Kõl wanna issa ja firriko wõõr-
mündri herrad fulasid, agga ei ühti, nago tin-
na tuhkas. Wimalis kirjotadi funningale jo
monda forda, agga said sõaministri läbbi sed-
da wastust: nad piddid järrele jätma nisug-
gust pallumist, sest kes piddi keige Preisi wäg-
gede hulgaft sedda nekruti leidma woi üsles-
otsima, kellest nemmad issegi ei teädnud ar-
ro anda, kus pool ta olli — jo ta kääsi hää-
ri kääb, muido ta olleks kirjotanud. Se olli
se wastus.

Nenda lääsid kaks aastat eddasi, et poia
kääst issale mitte ferd terwisidki ei todud,
et ta jo arwas poia surnud woi foggoni kad-
dalippo aetud ollewad. — Sest sel aial sün-
dis sedda wägga hõlpsaste. Temmale (wan-
na õppetajale) olli ka jo ammo teine abbi-
linne antud.

Teise aasta lõppul tullid issale forraga
need sannumed, et poeg temmale paljo ter-
wisid lääkitab, ja tedda tanna õhto waatma
tulles piiskoppi prouaga. Wannamees jäi
rõmo pärrast üsna wärrisema. Ja pärris

jälle ja weel mittoforda sannumetoja kääst,
kuidas se olli. — Sedda ärrarääkimatta rõ-
mo! — Jubba tüf aega enne õhtud pannid
keif ennast walmis, wanna õppetaja isse ka,
ja lääsid wasto omma kaddund Josepile, kui-
da wannake poia kohta ütles. Kui nad sen-
na ollid joudnud, kus meil jo teäda, et tee oia
pohjast läbbi kääb, tulli üks tõld emalt, ja walge
kääsi tulli tõllast wälja ja need sannad kuulda
ollid: „Jah, mo armas, siin se olli, seäl is-
tus hunt. „Kui meesterahwas wälja watas,
näggi ta omma wannemad. Kui suur rõõm!
Silmapilk lääkis hobbosed finni piddada, ja
üks meesterahwas ja naesterahwas tullid
tõllast wälja. Rõmo rõmo peäle, ja sedda
kaela ümber hakkamist, — ennego issa üt-
les: „Agga sinna ülleanneto poeg, olled
meile ni paljo furwastust teinud ja mitte for-
dagi kirjotanud, räägi!“

„Ei ma ei woinud, ma ei tohtind“, was-
tas poeg. „Mo peälil kelis mind kõmwaste
ärro, ja ma piddin temmale selle peäle omma
sanna andma, et ma teile mitte mis mingit